

[Køfoed]

nok i klemme, fordi man satte ind på enkelt-sektorer, og det vil sige, at pludselig blev Danmark angrebet vældig kraftigt på sit ømme punkt, nemlig svinekødsektoren, selv om vi her fra folketinget gav udtryk for, at vi ikke kunne acceptere, at man pillede en enkelt gruppe af sektorer ud og begyndte at devaluere de monetære udligningsbeløb her. Risikoen var der, og jeg må sige, at vi kom ikke uden om risikoen.

Det andet problem, som man også kan sige var uheldigt, var, at statsminister Anker Jørgensen, som jo er formand for EFs Ministerråd i perioden frem til 1. juli, på en eller anden mærkelig måde kom til at blande sig ind i den franske valgkamp. Man kan så sige, at det måske var ham, der fik æren for, at Giscard d'Estaings fløj vandt valgkampen, men det vedkommer ikke denne landbrugsdebat, bortset fra at det naturlige interessefællesskab, som Frankrig og Danmark har haft, kølnedes, således at franskmændene åbenbart fortsatte angrebet på vores ømme punkt, nemlig svinekødet. Jeg tror altså, at vores egen lidt mærkelige facon at drive udenrigspolitik på har skadet os og gjort det endnu vanskeligere for landbrugsministeren at forsvare de danske synspunkter.

Jeg vil sige, at det var et held for landbrugsministeren, at udenrigsministeren først lavede sin anden brøler i EF-Parlamentet på så sent et tidspunkt, at landbrugsministeren dog kunne få afsluttet forliget, inden det var rygtedes til Landbrugsrådets forsamlinger. Men resultatet var altså, at vi måtte bøje os på svinekødsområdet. Det betyder formentlig et valutatab på mellem 50 og 100 mill. kr., alt efter hvordan markedssituationen vil udvikle sig.

Ellers må man sige, som jeg sagde i min indledning, at landbrugsforliget, prisforliget, som sådant vel ikke har været til ugunst for danske interesser. Det hilses jo også med glæde i alle de andre europæiske lande, og det er interessant at se, hvordan hver regering bryster sig af at have opnået fantastiske resultater. Jeg må sige, at den danske regerings holdning har været mere moderat i den forbindelse.

Må jeg så sige lidt om principperne i landbrugspolitikken. Der har været talt lidt om minimumsprisssystemet. Jeg mener, at minimumsprisssystemet er det rigtige system. Der er nok nogle, der misforstår det og tror, at et

minimumsprisssystem er et maksimumsprisssystem. Det vil sige, at man tror, at disse prisforhandlinger går ud på at få så høj en pris som overhovedet muligt. Det er nok det, der har været fejlen. Hver national interesse har ment, at den skulle have så meget med hjem som muligt, uden at tænke på konsekvenserne på et senere tidspunkt. Sektorer, hvor minimumspriserne er kommet for højt op, er mejerisektoren og oksekødsektoren. Når man først får en minimumspris, der er for høj, sætter man markedsmekanismen ud af kraft, og det vil sige, at man producerer ikke af hensyn til markedet, men fordi der er en garanteret pris, der er for gunstig. Derefter får man problemer politisk for at få disse overskudslag væk. Så langt er vi fuldstændig enige med regeringen.

Det næste er, at minimumsprisssystemet er noget, man principielt også går ind for på arbejdsmarkedet. Der har man nøjagtig det samme eksempel. Man presser fra organisationerne og fra politisk side minimumsprisssystemet op på et for højt niveau med det resultat, at man også får overskudsproblemer på dette marked. Det mest typiske eksempel er Danmark, hvor vi har et overskudslager på 200.000 arbejdsløse. Det er også, fordi man ikke vil acceptere minimumsprisssystemets virkninger og konsekvenser. Nogle kan se, at det er rigtigt på landbrugsområdet, men man kan altså ikke se, at det også er rigtigt på de andre områder, og så skal vi til at lappe med forskellige tilskud til skolemælk, understøttelse, og hvad man nu ellers finder på. Det skaber så igen politiske problemer. Så langt, så godt med hensyn til landbrugspriserne.

Dernæst er det op til regeringen at udnytte de muligheder, som landbrugsprispolitikken forer med sig, og da bliver man jo lidt skeptisk, når man så ser, hvilke konsekvenser der drages af den prispolitik, der føres i EF. Regeringen handler jo stik modsat af, hvad meningen i og for sig var, for der er fantastiske muligheder for vores landbrugserhverv for at eksportere til 260 millioner forbrugere i Fællesskabet. Men hvad gør man her? Man forer ikke en inflationsdæmpende politik, man forer ikke en rentepolitik, og man forer heller ikke en skattepolitik, der gør det muligt for landbrugserhvervet at udnytte den frie markedsprisdannelse i Europa.